

ORTEGA A LA ESCUCHA

Avui parlem amb Elisenda Paluzie, presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana, famosa pels moviments de masses que organitzen una vegada a l'any perquè els catalans s'esbravin. El 2020 i gràcies a la Covid, la manifestació ha estat esquifida amb la qual cosa s'ha pogut dissimular l'empenyamenta que porta a sobre el poble.

Presidenta, això de la Covid, com anell al dit, oi?

La Presidenta, com sempre que li fan una pregunta, arrufa el nas. Te por que li donin gat per llebre. I es defensa.

No sé per què diu això senyoreta, el poble català si no arriba a ser pel Covid estic segura que...

Hi ha unes intermitències, com una mena de xiulets que surten del mòbil. L'Elisenda l'agafa. Si? Eres tu, Ortega... Hola, cómo está tu niña... Me alegro. Dime, dime... La Presidenta de l'ANC, manipula el mòbil i després el

desconnecta. Uno dos, uno dos, probando... Del mòbil surt una veu: Perfecto presidenta, así se escucha de primera. Venga pues, contesta Elisenda... Sobre las siete tenemos reunión de junta, estar atentos... De nada. Amb un somriure maternal, l'Elisenda torna a mirar-me. De què parlàvem?

Qui és aquest Ortega? Pregunto malfiada.

És un dels que treballa a l'INEI. Instituto nacional de escuchas ilegales.

Tens el telèfon intervingut?

L'Elisenda riu. Es nota que tenir el telèfon intervingut li fa gràcia. Dóna to. Ui, des de fa molts anys... El telèfon, la radio, la tele, el menjador de casa... Tot.

I no et queixes?

Per què? A qui? Hauria de fer la

denuncia al REI, Rastreo de escuchas ilegales... i són els mateixos.

Però i la intimitat?

Quina intimitat? Jo organitzo manifestacions multitudinàries. A mi em poses sola a la Pica d'Estats i m'agafa vertigen. Amb l'Ortega em sento més acompanyada. És un bon nano... Si alguna vegada em passo m'avisa i borra el trosset de cinta. Vinga, de què parlàvem?

Tinc por de fer les preguntes. Jo sóc una noia tímida i una mica covarda i una mica demòcrata i no m'agrada que la gent em vagi espiant. No sé que dir, finalment trobo una solució de rabiosa actualitat: que pensa l'ANC del cas Messi?

ESTATS UNITS I REGNE UNIT CONTRA JULIAN ASSANGE

Londres. Audiència d'extradició del fundador de WikiLeaks. Els testimonis convocats per la defens, un historiador del periodisme, un professor especialitzat en la guerra contra el terror, un advocat especialitzat en crims de guerra dels Estats Units i un periodista, han de respondre a tres preguntes bàsiques.

- 1.- "És periodista Julian Assange?"
- 2.- "Les seves opinions són polítiques?"
- 3.- "Van ser útils els documents publicats per WikiLeaks aportant proves de crims comesos pels Estats Units?"

Mark Feldstein, periodista, historiador del periodisme i professor demostra, basant-se en exemples històrics, que Assange és periodista i dels bons; que la revelació d'escàndols i secrets d'estat per part de la premsa és tan antiga com els EUA.

I afegeix que les amenaces constants de Trump contra els diaris, les xarxes, les agències de notícies i els periodistes s'han convertit en un menyspreu obert per la llibertat de premsa.

Sense precedents en la història dels Estats Units ha atacat públicament els periodistes com a "enemics del poble" o proveïdors de "fake news" més de 600 vegades i ha denunciat a tots els mitjans de comunicació com a "malalts", "deshonestos", "bojos", "antipatriòtics", "desequilibrats" i "totalment corruptes".

Va amenaçar amb revocar les llicències de radiodifusió del govern a les estacions de ràdio i cadenes de televisió que l'havien criticat.

Assange és un lluitador polític que creu que el govern dels EUA enganya als seus ciutadans mitjançant la censura governamental i s'ha convertit en una de les majors amenaces per a la democràcia al món. L'antídote, diu, són filtracions massives d'alt perfil destinades a revelar la veritat.

La publicació de documents classificats, així com la seva col·laboració amb els principals diaris del món, com The Guardian, New York Times, Der Spiegel, Le Monde i altres, han revelat la duplicitat governamental, la corrupció i l'abús de poder que abans estaven ocults al públic. En termes periodístics són una superproducció.

(Continua a la pàgina 5)